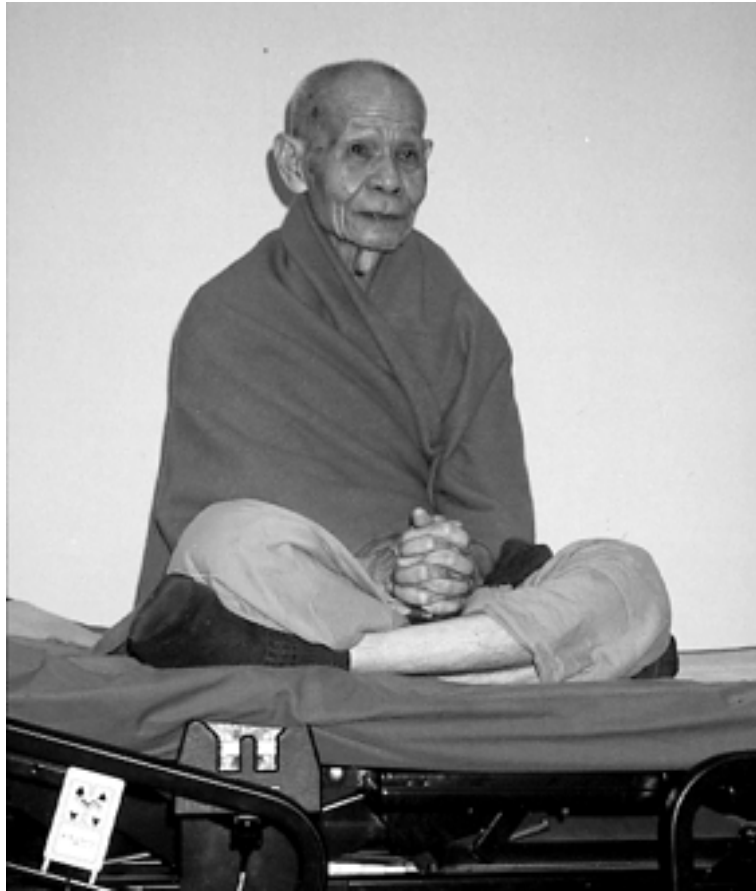

๒๕๖๕

หลวงพ่อดำพร้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลมหาราช จังหวัดนครราชสีมา

ยามป่วย

- เวลาเจ็บป่วยขออยู่คนเดียว ปิดประตูภาวนา •

เวลาเจ็บป่วยขออยู่คนเดียว ปิดประตูภาวนา ถ้ามันร้อแรก็ขออย่าให้เอาสายยางระโยงระยาง มาเสียบ จะขอพิจารณาทุกซกนกว่ามันจะขาดใจ เวลาเจ็บป่วยถ้ามีคนมาพะเน้าพะนอ ทำให้กำลังใจอ่อน เสียวหายมาก ๆ

สมัยอยู่อุบลฯ ป่วยอยู่ แม่ชีพวงมาคอดูแล ใครชวนไปไหนก็ไม่ยอมไป ปักหลักว่า ถ้าพระรูปนี้ไม่ ตายหรือไม่หาย ฉันทจะไม่ยอมไปที่อื่น ใจมันอ่อน เวลาไม่มีใครดูแล เรานอนกำหนดจิตภาวนา นอนเมื่อยก็ ลุกมาเดิน เดินเมื่อยก็เปลี่ยนมานั่ง

หลวงพ่อเทียน

ชาวบ้านถามว่า “มหา...เจ็บป่วยเป็นอย่างไรบ้าง” มีแต่ตอบว่าสบาย ตอนกลางคืนก็ถือโคมไฟไปอันหนึ่งบุกป่าไปนอนในป่าในดงจนผีมันหลอก มันกระโดดขึ้นกระโดดลงบนต้นไม้ ก็นั่งดูมันเฉย ลักษณะมันเหมือนนกตัวใหญ่ ๆ ออกต่าง เวลามาเสียงสนั่นหวั่นไหวยังกับฝูงวัวฝูงควาย ๑๐๐ ตัววิ่งมา ป่าแทบพังพินาศ แต่ผีหลอกยังไม่เท่าคนหลอก ผู้หญิงบางคนหลอกลึงพระ “ลึงเถอะน่า ทุ่นรอนเราก็มืด ถ้าไม่เชื่อจะโอนให้ก่อนก็ได้” ถ้าไม่เก่งจริงก็โดนหลอกลึงกันหมด

ถวายเป็นของหลวงปู่มั่น

- มหาพุทธเขาอยู่ตั้งไกล เขายังนึกถึงเรา •

พระพื้นบ้านนั้นอยากอยู่ใกล้หลวงพ่อก็ได้ แต่ไม่กล้าเข้าไปใกล้ ส่วนหลวงพ่อก็อยากอยู่ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ เช่น หลวงปู่มั่น แต่ก็หาโอกาสไม่ได้ จึงได้แต่เพียงทำไม้จิ้มฟันฝากไปถวาย หลวงปู่มั่นท่านพูดว่า

“มหาพุทธเขาอยู่ตั้งไกล เขายังนึกถึงเรา พวกเราอยู่ใกล้แค่นี้อะไรมาปิดบัง”

อีกครั้งหนึ่งหลวงพ่อก็คิดจะหล่อพระ จึงส่งข่าวให้หลวงปู่มั่นทราบ ท่านจึงประกาศว่า

“มหาพุทธเขาจะหล่อพระไว้กราบไหว้ ใครมีอะไรก็หามาช่วยเขา”

หลวงปู่มั่นเองได้ส่งเงินมาช่วยถึง ๕๐๐ บาท (สมัยนั้นหล่อพระองค์หนึ่งใช้เงินประมาณ ๒,๐๐๐ บาท)

รูปหล่อดังกล่าวสร้างไว้ที่วัดบูรพา ตอนนีไฟไหม้ไปหมดแล้ว ..ไฟไหม้ละลายหมด ไม่ทราบว่าพระธาตุที่บรรจุอยู่กับท่านหล่นหายไปไหนก็ไม่รู้

อำนาจจิตของครูบาอาจารย์

- หลวงพ่อมัวแต่นั่งสมาธิ เครื่องยนต์มันดับ •

นี่เป็นเรื่องจริง ปี ๒๕๔๗ พอดี หลวงปู่ฝั้น ท่านไปจำพรรษาด้วย หลวงพ่อกับหลวงปู่ฝั้นนานที่สุดตอนอยู่ที่วัดบูรพาราม อุบลฯ จากนั้นก็ไปกราบท่านปีละครั้งสองครั้ง ท่านสอนหลวงพ่อนี้ไม่ได้สอนเหมือนอย่างคนอื่น ท่านเล่าเรื่องที่ท่านเป็นมาแล้วให้ฟัง แล้วเราก็คือเอาเป็นหลักปฏิบัติ แล้วท่านก็อบรมสั่งสอนให้ฟังอาการ ๓๒

ตอนแรกท่านเล่าว่าเขาไม่มันไปนั่งรถ ท่านก็ไม่ขึ้นไป กลัวจะตกรถ เขาก็ขับรถไล่ตามเรื่อยไปในที่สุดขึ้นไปนั่งรถก็กลัวจะตก ก็กำหนดจิตดูอาการ ๓๒ พอไปถึงหัวใจ จิตมันหยุด สว่าง มันไปเกาะอยู่ที่อะไรขาว ๆ เหมือนถ้วย ไม่ทราบว่าเครื่องยนต์มันหยุดหรือไม่หยุดเราก็ไม่รู้ จนกระทั่งคนขับมันมาลากหัวเข่าอย่างแรงจึงได้รู้สึกตัว พอตื่นจากสมาธิมาแล้ว เขาก็บอกว่าท่านอาจารย์นั่งสมาธิเครื่องยนต์มันดับแล้ว..ถ้ามันดับเพราะฉันนั่งสมาธิลองติดเครื่องดูซิ พอเขาไปติดเครื่องมันก็ติดแล้วก็ไปได้ ท่านก็สงสัยว่าจะ

เป็นไปไม่ได้หรือเปล่า ภายหลังมาเล่าให้อาจารย์อ่อน (หลวงปู่อ่อน ภาณสิริ) ฟัง พอมีคนเอารถมารับท่าน อาจารย์อ่อนก็บอกว่า “พี่น ๆ ทดลองดูอีกให้มันหายสงสัย” ท่านก็ทดลองอีก เครื่องยนต์ก็ดับอีก พอนั่งไปข้างหน้าด้วยกัน พอเครื่องยนต์ดับ ท่านอาจารย์อ่อนก็ตอบว่า “พี่น ๆ เครื่องยนต์มันดับแล้ว” จึงได้แน่ใจว่า มันเป็นไปได้อย่างนี้เรียกว่า อิทธิฤทธิ์

มหาสามารถอยู่ที่เมืองอุบลฯ ไปโบกรถเมล์ รถเขาเต็ม เขาก็ร้องบอกว่าเดินไปซะ มหาสามารถ ก็เคื่อง ยืนจ้องมองตามหลังรถเขาอยู่ อีกสักหน่อย รถคันนั้นยางระเบิด

หลวงปู่ก็ไปวัดธรรมรังสีที่อำเภอเลิงนกทา ขากลับก็ขึ้นรถสหมิตรมา ที่นั่งมันนั่งได้ ๒ คน ท่านก็นั่งขัดสมาธิ รถก็แน่น คนโดยสารมันเยอะ ใต้ถุนรถมันก็มากกระชากขาผู้เตมาลง ที่นั่งเขาให้หนึ่ง ๒ คน หลวงพ่อมานั่งคนเดียว “กูไม่ยอมเอาลง เดี่ยวบักกั้งสูงจะแตก” (บักกั้ง คือ ล้อรถ) พอรถวิ่งไปยังไม่ถึงเส้น ยางรถระเบิดพร้อมกัน ๒ เส้น เสร็จแล้วเขาเปลี่ยนยาง ท่านก็เดินไปนั่งอยู่ใต้ร่มไม้ คนขับรถก็ไปกราบ ขอขมาโทษ ว่าเด็กมันไม่รู้เตียงสา อย่าไปถือสาหาความมันเลย มันเป็นไปไม่ได้

ตอนพบกับหลวงปู่คือ หลวงพ่อบวชได้ ๑๐ กว่าพรรษาแล้ว เจอกันบ่อย ไปเจอกันที่วัดโคศคาราม เวลาเทศน์นี้คุณหญิงคุณนายฟังแล้วเลี้ยง ๆ หนี

ถูกใส่ร้ายเรื่องผู้หญิง

- ถ้าหากฉันสึกไปขอแต่งงานกับเธอ เธอจะว่าไง •

อยู่วัดบูรพาขึ้นมา... นั่นแหละเป็นตัวหาเรื่อง.. วันหนึ่ง.. ที่วัดบูรพา เขาฟังเทศน์ตอนเย็นกันทุกวัน สองสามคนเขาก็เทศน์กันอยู่อย่างนั้น มีพระยาอรรคกับหลวงแก้วกาญจนเขตเป็นหัวหน้าพาไปฟังเทศน์ ตอนเย็น

อยู่วันหนึ่งแม่ชี แม่ของนายวิจิต โกศลวิตร ไปถาม “ทำไมโยมนั่งสมาธิแล้วจิตมันไม่สงบสักทีเลย” หลวงพ่อก็เลยบอกว่า ให้ทำอย่างนี้ซี ให้ภาวนา พุทโธ ๆ ๆ ๆ เอาไว้ ถ้าจิตมันท่องพุทโธไปตลอดให้มันท่อง ถ้ามันหยุดให้มันอยู่เฉย ๆ ถ้ามันคิดให้มันคิด

ที่นี้แม่ชีลูกศิษย์มหา...ก็ไปนั่งฟังอยู่ด้วย พอเสร็จแล้วแกก็ไปภาวนากลางคืน จิตมันสงบเอง พอเสร็จ แล้วมันก็ตื่นเช้าขึ้นมา สิ่งได้สัมผัสกับสมาธิ ปีติ และความสุข มันก็ขยัน จิตมันก็ก้าวหน้าไปเรื่อย มีปัญหา สงสัยก็มาถาม ไป ๆ มา ๆ

พระมหา...นี่ว่าแม่ชีมันไปกุฎิหลวงพ่อบ่อย ก็เลยหาเรื่อง ที่แรกก็ไปพูดกับพ่อแม่เขา.. “สงสัยเด็กน้อย สองคนนี่มันจะรักกันชอบกัน”

ที่นี้เขาบอกว่า.. “จ้างอีกก็ไม่เอา ลูกเขยมหา มันจะมีปัญญาเลี้ยงลูกเราหรือ” พวกโยมเรานี้ก็เคียด (โกรธ)

ที่นี้ข่าวมันก็กระพือไปทั่วบ้านทั่วเมือง พวกญาติโยมก็มาต่อว่าต่อขาน หลวงพ่อก็พูดได้คำเดียว “กาลเวลามันจะตัดสินเองว่าใครเป็นใครกันแน่”

หลวงพ่อเทียน

ลงผลสุดท้ายหลวงพ่อก็สังเกตเห็นแม่ชาวลูกศิษย์มหา...นี่ มันผิดปกติ ก็เลยเขียนจดหมายน้อยไปเรียกมันมา มันมาเราก็ตั้งปัญหาถาม ก่อนอื่นก็บอกว่า “อันนี้ไม่ใช่เกี่ยวพาราสิสนะ มันเป็นคำสมมติ..” “อ้าว! ท่านจะว่าอะไร” ก็เลยบอกว่า “ถ้าหากฉันสึกไปขอแต่งงานกับเธอ เธอจะว่าไง..”

มันก็บอกว่า “เป็นไปไม่ได้” “ทำไมจึงเป็นไปไม่ได้ แกเห็นว่าฉันนี่ต่ำต้อยเกินไปหรือ..” “โอ๊ย! ถ้าได้อย่างท่านนี้ก็ดีพิเศษแล้ว..” “ถ้ามันมันเพราะอะไร” เราก็เข้าชี้มันเข้าไป มันก็เลยบอกว่า “ผีบ้าตัวไหนเขาจะมีผิวสองคน” “อ้าว อีท่า มีมีผิวแล้วหรือ” “มีแล้ว..” “ใคร ผิวมีง..” “ก็หลวงพ่อบ้านทวงบุญคุณก็เลยให้ท่าน..” “อ้าวถ้ามันมีเขียนบันทึกมาให้กู”

อิฉันขอสารภาพว่า “ได้เสียกับ.. ท้องได้หนึ่งเดือนแล้ว” “เออ! เอาแค่นั้นพอ” มันก็เซ็นชื่อ ลงวัน เดือน ปี “เอ้า! พยายามรักษาความรู้สึกไว้ไม่ให้มันเปลี่ยนแปลง เคยไปหาพาสู้อย่างไรก็ทราบก็ไหว ปรนนิบัติอย่างไรก็ตาม แต่ว่าทราบก็รู้ว่าเรากลับพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์”

ที่นี้พอได้จังหวะเราก็ได้คุยกับพระมหา... ถามปัญหาเรื่องวินัย เริ่มต้นด้วย

“..เออ! ในธรรมวินัยนี้ใครทำผิดทำถูก ผู้ที่นั้นย่อมรู้ได้ด้วยตนเองใช่ไหม” “ใช่”

“ในเมื่อรู้ว่าเรามีความผิดเพียงใดแค่ไหน ก็ควรจะสารภาพความจริง ไม่น่าจะให้คนอื่นเขามายกเป็นเรื่องเป็นอิทธิกรรมให้มันยุ่งยาก เสียชื่อเสียงวัดและศาสนาคณะสงฆ์ มันควรจะเป็นอย่างนั้นใช่ไหม” “ใช่”

“ถ้ามันเรื่องของท่าน ท่านจะว่าอย่างไร” “เรื่องอะไร” เราก็ยื่นสำเนาบันทึกให้ พอท่านอ่านท่านก็หน้าเสียว

ที่นี้เราก็บอกว่า “ผมจะไม่ยอมเปิดเผย ถ้าหากว่าท่านปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระวินัย จะไม่ให้มีเรื่องเกิดขึ้นเลย” ท่านก็เลยบอกว่า “ผมก็คาดไม่ถึงว่ามันจะเป็นแบบนี้ ผมขอเวลาเดือนหนึ่ง” “เอ้า! ไม่เป็นไร”

พอเสร็จแล้วสองสามวันท่านก็เข้ากรุงเทพฯ แต่ว่าแม่ชื่อนั้นท่านให้สึก สึกแล้วก็ไปกรุงเทพฯ แล้วพอจวน ๆ จะเข้าพรรษาท่านก็ลาสิกขาในกรุงเทพฯ ไปอยู่กรุงเทพฯ กัน

พระเถระสมัยนั้นดูถูกหลวงพ่อย่างฉิบหายเลย พระอายุ ๕-๖ พรรษาเป็นสมภารไม่ได้ ท่านก็ไปเอามหา...ซึ่งอพยพมาจากเมืองเก่าตอนที่คืนอินโดจีนไปให้ฝรั่งเศสมาเป็นเจ้าอาวาสในตอนนั้น

หลวงพ่อเทียน
และพระภิกษุที่สามเณร

